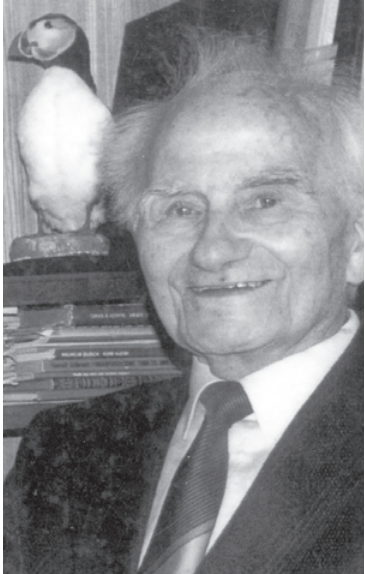

Óli Jacobsen
olijacobsen@olivant.fo

Johan Hansen byrjaði sum fiskimaður men gjørdist mannaðfiskimaður sum trúboðari

Edmund Klein var skipari við Milly

men har liggur reiðskapurin við síðuna av, sum hóskað betur." Hann hugdi, hamar og meitil. Tá gjørdist tað greitt fyri skiparan hvussu til stóð, og allir av manningini skóru úti: "Ikki ein kjaftur skal smakka Mourisa súltutoy uttan skiparin." So var látur og skiparin flenti í kík.

So var sett á borðið til allar, te og kaffi og súltutoyrestir skiparans. Seinast tað hoyrdist til súltuyið, var tá ið tann lítla jarngrytan við súltutoynum av Mourisi sjálvum varð blakað fyri borð á víðum havi.

Við tí stuttleika, vit finga burtur úr Mourisa súltutoy, er tað ein spurningur um tað ikki var meira vert enn eitt sindur av súltutoy smurt á eina keks, so forkunnugt tað enn vildi verið.

Tann stuttleiki, ið kundi fáast burtur úr ymiskum, hevði veruliga stóran týðning í tí einstáttaða lívinum um borð á eini slupp tá í tíðini.

Vinskapurin við Jákup Klein

Fyri at venda aftur til Jákup Klein, so hevði hann stóran ans fyri hesum at fáa okkurt stuttligt í lag. Men tað skuldi vera við skynsemi og mátti ikki sára nakran. Her vóru vit á einum máli.

Sum vinir høvdu vit nóg saman, men vegir okkara komu at skiljast. Edmund Klein kom av við Milly. Vit komu tá við øðrum skipum og skiparum.

Á heysti 1938 fór eg til Danmarkar fyri at útúgva meg innan sigling við farmaskipum. Eg hevði sum mál at koma við gullsnórum á eina brúgv.

Jákup helt áfram í føroyska fiski-flotanum. So kom heimsbardagin og alt samband millum Føroyar og Danmark varð slitið. Í fyrsta krígsárinum hendi tað, sum kom at broyta mín lívsveg. Eg mátti fyrbils kvitta sjólvíð, og hetta gjørdist med alla. Tá kom eg at búsetast í

Danmark, og tá kom sambandið við tey á Heygum at gerast nakað fjart.

Men tá ið eg árinum 1963-68 var fyrstøðumaður á Tórshavnar Sjómansheimi – fimm vælsignað og rík ár, varð sambandið við tey tikið upp aftur.

Men nú var nóg broytt í heimi teirra. Edmund Klein sat nú einsamallur, konan var deyð. Jákup, tann elsti av fyra systkjum, var búsettur í Vági. Annar sonurin, Leivur, búði í Noregi og sigldi við norskum skipum. Edith, elsta dóttirin, hevði búð í Onglandi og var deyð har. Tann yngsta av børnunum, Sanna, búði í Válinum.

Tá ið eg so vitjaði mín gamla skipara, og vit tosaðu saman um mangt og mikið, var tað sera kensluborið. Missurin av Milly neit fast, men missurin av Edith, dóttirini, og konuni, tað neit heilt øðrvísi. Men vit høvdu so mangt annað at tosa um. Tey mongu minnir, bæði álvarslig og stuttlig. Vit tosaðu eisini um ta livandi vónina, okkum var givin við trúnni á Jesus, hin krossfesta og upprisna Frelsara vár, og bóðu vit eisini saman.

Tá so Edmund Klein doyði, vildi tað soleiðis til, at eingin av hansara børnum kundu koma til jarðarferðina. Tað kom at laga seg soleiðis, at tað var manning av Milly, ið bar hann til gravar. Áðrenn farið var úr heiminum á Heygum helt eg eina stutta talu, har Edmund í stuttum varð mintur sum persónur, men eisini sum skipari. Men eisini hvat hann bygdi sitt lív á.

Hitti Jákup aftur

Eg var ein stuttan túr í Føroyum fyri 10 árum síðani. Eg skuldi úr Kollafirði til Havnar við bussi hjá Bygdarleiðum. Tá ið eg steig í bussin, beri eg eygað á Jákup. Hann sá eisini meg og gjørdi pláss til mín á sama setri. Hann var á veg úr

Alt, sum ikki var arbeiði, gekk fyri seg í lugarinum. Tekning: Bárður Jákupsson

Klaksvík til Vágs. Vit høvdu ikki tosað leingi. Tað varð minnini frá tíðini, vit vóru saman við Milly, sum tikin vóru fram, mest tey stuttligu. "Kann tú minnst", varð ofta tikið til.

Ovarlaga í minnisrúgvuni var tað, sum tikið eru við í hesi grein um orkestrið og súltutoyð hjá Mourisi.

Vit finga eina góða løtu saman og var tað okkum alt annað enn lætt at siga farvæl. Tað er við sterkum kenslum, at eg nú endi hesar minningar.

Tøkk til Johan

Johan skal hava tøkk fyri hesa lýsing av einum evni, sum ikki so nóg hevur verið skrivað um, nevnliga hvussu menn kundu stuttleika sær um borð á sluppum.

Tað verður kanska eina ferð seinni komið aftur til Johan, sum eisini eigur sitt íkast í bókini "Havið tók teir".

Skal enda við at takka honum fyri hansara tíð á sjómansheiminum í Havn. Hóast nakað seint skal eisini nýtast høvi til at ynskja Astu og Johan tillukku við teirra 70 ára brúdleypsdegi í fjør.

Ikki hevur verið lætt at vera kokkur við slupp. Hentleikar vóru snøgt sagt eingir. Hetta er kokkurin á Verdandi